

37.
(Az Sz. család)

Egyszer volt, hol nem volt, avvót, hogy Karácson estején, mikó az Sz. család letelepedött a magyarok karácsonyfája alá, gömbölni kezdett Csepel fölött a Kaszahugy, akkoracska lött, mint egy levelestál. A vót vasmű felett átalbucskázott a fokán, s megindútt északnak. Ragyogott, akar a Szentkorona, vonkotta maga után az üstöklő palástját. Evvel izente a csordapásztoroknak, kik a tecsós barmaikot örözték szerte a mezőn, hogy gyertek utánnam, hékák. Azok meg mentek százszám, hogyne mentek vón, ha buli vót, csak jobb télüdőn mentibe dermedezni, mint álltába. Hév nem járt, de nem vót ott messzire semmi, hanem közel, mer közbe csöndes kis forraltborrá változott átal a Duna, s kotyogott föl-le igény szerént. Így érték a Kihaénnem térre, kipirulva, fogukba szekfűszegvel. Megállottak a kordonokon küel, az égi fényesség es megállott a fa hegyibe, ki magosabb vót az ország házánál, teliaggatva fényes marmonkannával, pillepa-lackval. A tövibe mán helyzet vót, ott es tanakodott Menyhárt, Gáspár, és Boldizsár. Epphogy kiugortak a parlamentbűl, dzsekiük panyókán, s hajadonfűtt. Boldizsár imigyen szólott: Ha nem életvitelszerűek, mármint a nevezett család, máma legyen elég egy fi-

gyelmeztetés. Gáspár reabólintott: Arrul, hogy legközelebb gyön a százötvenezer apellátatlanul. Menyhárt erre aszonta: Hadd el, hejszen mégescsak karácson van, még az ilyeneknek es. Jól mondog, főnök, felelte Boldizsár, hanem itthunszülést, na, azt a legnagyobb jóakarattal se akarunk látni. Tán hijhatnók a mentőköt, szóllott Gáspár, s mán organizálta es a mobilján. Azok meg gyöttek nagy nénóval, penig hihették vón, hogy valaki tréfál a Schmitt Pál nevel. Menjünk méltósággal, mondotta Orbán Viktor, itt reank nincs szükség. Béekesség a jóakarattú embereknek, áldotta meg a gőzölgő pásztorokat Semjén Zsolt, oszt integetve visszahátráltak az ország házába, bécsukták a nagykaput kulcsra. A mentősök megmonták a keráli tévének es, a babakocsi marad, de az elkövető bégyöhöt, ha ű az apa. Na, akkó vót kis csönd, azután a mentőbül fölarsant egyg erős sírás. A pásztorok szípkották bé a forralt borocska gőzit, nékik csóvállotta a Szentkorona az üstököt, kész halivúd vót, epp mint az Isten országába. Kis dulakodás ugyan támadott közöttük, hogy mit danoljanak, de azután elfútták mindkettőt, Mennyből az angyal, jókedvvel bőségvel, balsors akit régen tép lejövelt hezzátok, satöbbi. A végin oszlatni se köllött, vízágyúzni se, eregéltek ki a dermedett mezőkre maguktól, nem várták meg a bírságot, hejszen mind visszacsők vótak az életükvel, amíg meg nem haltak.

(2011 december 19)